

БАБА ЦОЦОЛАНА

Драги ми Смехурко,
Бързам да ти пиша. Но как да захвана? Ще почна
направо с баба Цоцолана. Ех, да знаеш само колко
е припряна! Но аз се не стреснах. Прислужник ѝ станах.

Чух край мен да казват: „Горкото момченце! Има да си
пати. То не знай, че баба честичко налага!“.

Но и те не знаят, че мен – Патиланчо – ме дигат и сла-
гат. Не знам по-нататък що има да става. Но моята баба
страх ми не задава. Тя лесно се сърди. Ала пък и лесно
гневът ѝ минава. Кресливичка пада, но не се преструва. А
за мен, Смехурко, това много струва. Що трябва да правя,
всякога ще зная. Тя самичка вчера си каза каква е.

– Патилане – рече, – ти трябва да знаеш, че аз съм при-
пряна.

– Нищо, бабо, нищо. Затуй пък аз нося сърчице засмяно.

– После, Патилане, моята ръчичка възтежичка пада. Та
ако те нявга така поналоже...

– Нищо, бабо, нищо. То без туй не може. Добре се раз-
брахме.

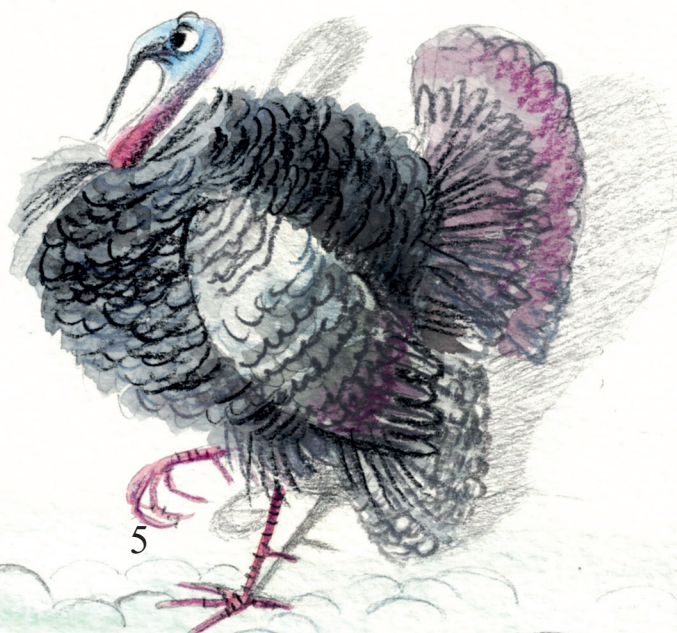
После мойта баба две стомни донесе и така ми рече:

– Хе там на мегдана, от тук недалече, за вода ще идеш.
Чешмата ще видиш. Тъй е обичаят. По вода да тръгне от
сега до края.

– Зная, бабо, зная.

И аз се затирих с шарените стомни. Тичах да се върна.
Та бръз и послушен баба да ме помни.

Ала нали има глава да си пати. Без да ме съгледа, ко-
лелото блъсна в мен съседът Страти. Той литна, горкият,
нагоре с нозете. Ала и аз счупих стомните, и двете. Но
стисках им здраво дръжките в ръцете.

Ни жив, нито мъртъв, при баба се върнах. Счупените дръжки отдалеч тя зърна. Ех, че като викна баба Цоцолана:

– А бре, Патилане! С това ли захвана? Жив не ще останеш, ако те подхвана!

Но аз ѝ разказах как белята стана. И лесно ѝ мина.

– Кой, Страти ли? – рече. – Зная го аз него! Той три пъти вече как тая година и мене събаря. Не можа ли барем там да се пребие!

– Ох, стига му, бабо! Сега на чешмата раните си мие.

– Така му се пада. Вчера щял да смаже съседката Рада. Но той още днеска стомните ще купи. А ти сега тичай! Със бялото менче иди на чешмата. С него и да паднеш, няма да се счупи!

Със бялото менче донесох водица. Всичко се заглади. И аз не опитах как лекичко милва на моята баба тежката ръчица.

Чакай второ писмо, драги ми Смехурко.

Поздрав най-сърдечен!

*Твой приятел вечен:
Весел Патиланчо*

